

Othman IBN MADH'UUN

En "Munk" vars Kloster var Livet

Om du försöker rangordna Profetens Följeslagare i ordning efter deras omfamnande av Islam, kommer Othman Ibn Madh'uun att vara nummer fjorton. Han var inte bara den förste Muhaajir som dog i Al-Madiinah, utan också den förste muslim som begravdes i Al-Baqii'a. Denne härlige Följeslagare vars livsberättelse du snart kommer att höra var en stor "munk". Med "munk" menar jag här en dyrkare under hela livet, inte en munk avskärmad i sitt kloster, ty livet med all dess rörelse, tumult, bördor och dygder var hans "kloster". Livet för honom innebar uthållighet på sanningens väg och oavbruten självförnekelse i godhetens och rättfärdighetens tjänst.

När vi går tillbaka i tiden, när islams friska tidiga strålar emanerade från Profetens hjärta ﷺ och från hans ord sagda i hemlighet och avskildhet, var Othman Ibn Madh'uun där. Han var en av de få som hastade till Allahs väg och stödde Profeten. När Profeten ﷺ beordrade de få förtryckta troende att emigrera till Abessinien, ville han rädda dem från Quraishs förtryck, medan han valde att stanna kvar för att möta det ensam. Othman, som var i spetsen för den första gruppen av flyktingar, åtföljdes av sin son As-Saa'ib. De vände sina ansikten mot ett avlägset land i flykt från Abu Jahls, Allahs fiendes, planer och Quraishs grymheter.

Othman Ibn Madh'uun's emigration – och likaså för resten av emigranterna till Abessinien i den första och andra emigrationen – fick honom bara att hålla ännu fastare vid sin Islam. De två emigrationerna till Abessinien representerade definitivt ett unikt och härligt fenomen i islams sak, ty de som trodde på Muhammad ﷺ och följde det ljus som hade sänts ned till honom hade fått nog av avgudadyrkan, villfarelse och okunnighet. Deras sunda förnuft avvisade avgudadyrkan av statyer gjorda av stenar och lera. När dessa flyktingar emigrerade till Abessinien fann de en redan utbredd och mycket disciplinerad religion med en etablerad kyrklig hierarki av biskopar och präster. Trots deras inställning till denna religion var den definitivt avlägsen från både den välbekanta avgudadyrkan som praktiserades hemma och de vanliga avgudadyrkarriterna de hade lämnat bakom sig. Utan tvekan lade prästerskapet i Abessinien ned stor möda för att locka dessa emigranter att avfalla och omfamna kristendomen.

Trots allt detta stod dessa emigranter stadiga i sin djupa lojalitet mot Islam och Profeten Muhammad ﷺ. De längtade ivrigt efter den dag då de skulle återvända till sitt älskade land för att dyrka Allah och stödja den store Profeten ﷺ i moskén i fredstid och på slagfältet när otrons makt tvingade dem att ta till vapen. Sålunda kände de emigranter som levde i Abessinien sig trygga och fridfulla. Othman Ibn Madh'uun var en av dem, men hans landsflykt fick honom inte att glömma sin kusin Umayyah Ibn Khalaf's planer och de övergrepp han utsatte honom och andra muslimer för. Därför brukade han roa sig med att repetera hot mot honom och säga: "Jag hoppas att alla pilar du siktar ska missa sitt mål och slå tillbaka mot dig. Du kämpade mot generösa och ädla människor och torterade dem till döds. Du kommer snart att straffas, och de vanliga folket som du brukade förakta ska få igen på dig."

Medan emigranterna, trots sin landsflykt, var fördjupade i sin dyrkan av Allah och studiet av Koranen, spred sig nyheter om att Quraish hade underkastat sig Islam och prostrat sig inför Allah, den Ende, den Oemotståndlige.

Drivna av sin nostalgi packade emigranterna hastigt ihop sina tillhörigheter och skyndade till Makkah. Men knappt hade de nått Makkahs utkanter förrän de insåg att nyheterna om Quraishs underkastelse till Islam bara var betet för att locka dem att återvända. Plötsligt insåg de att deras överdrivna lättroghet hade lett dem rakt in i denna fälla, men det var ingenting de kunde göra, ty Makkah var inom synhåll och det fanns ingen flykt överhuvudtaget.

Makkahs otrogna gladdes åt att höra att deras länge efterlängtade byte hade fastnat i den fälla de hade lagt.

Vid den tiden var skyddsätten – att stå under en beskyddares hjälp, stöd, tillflykt och skydd – en helig och ärad arabisk tradition. Följaktligen, om en svag man hade anspråk på en man av hög ställning, åtnjöt han omedelbart skyddsättens privilegier och stod under ett ointagligt skydd och säkerhet. Naturligtvis hade inte alla dem som återvände till Makkah anspråk på en högt stående man. Därför åtnjöt få det skydd och den säkerhet som denna rätt garanterade. Bland dem som gjorde det var Othman Ibn Madh'uun, som hade anspråk på Al-Waliid Ibn Al-Mughiirah. Sålunda inträdde han i Makkah tryggt och fridsamt och deltog i dess råd utan att förödmjukas eller skadas.

Men varje gång Ibn Madh'uun – mannen som hade förfinats av Koranen och som Profeten ﷺ hade undervisat och disciplinerat – såg sig om, såg han sina svaga, fattiga muslimska bröder som inte hade anspråk på skyddsätten bli grovt misshandlade och orättfärdigt förföljda, medan han satt trygg och säker i sin fristad, borta från den minsta provokation. Hans fria ande gjorde uppror och hans ädla medkänsla fick överhanden. Därför beslutade han att kasta av sig Al-Waliid's beskydd och ta av sina axlar denna betungande fristad som berövade honom salighetens att uthärda övergrepp i Allahs väg och att följa sina muslimska bröder som var den troende förtruppen och de glada budskapen om en värld som efteråt skulle svämma över av tro, tawhid och ljus. Låt oss nu kalla ett ögonvittne för att berätta vad som skedde.

När Othman Ibn Madh'uun såg den prövning som hade drabbat Profetens Följeslagare medan han var fri och trygg under Al-Waliid Ibn Al-Mughiirah's beskydd, sade han till sig själv: "Vid Allah, jag inser nu att jag har ett dödligt fel i min karaktär, ty här är jag trygg under en otrogen's skydd medan mina bröder och kamrater misshandlas och torteras av otrogna." Omedelbart hastade han till Al-Waliid Ibn Al-Mughiirah och talade: "Abu Abd Shams, du har varit en plikttrogen vän, du gjorde ditt yttersta för att hedra blodsbandens band. Men nu måste jag avsäga mig mitt anspråk på dig." Al-Waliid frågade honom: "Varför, brorson? Har någon av mitt folk rört dig?" Han svarade: "Nej, men jag är fullt nöjd med Allahs skydd och fristad och vill inte tillgripa någon annan än Honom. Kom därför med mig till moskén och dra tillbaka ditt skydd och stöd offentligt." De båda hastade till moskén. Sedan ropade Al-Waliid ut: "Othman har bett mig att dra tillbaka mitt skydd och stöd från honom." Othman sade: "Han var verkligen en lojal, plikttrogen och generös beskyddare, men jag vill inte

tillgripa skydd och hjälp från någon annan än Allah.”

När Othman gick, satt Lubaid Ibn Rabi'ah i ett av Quraishs möten och reciterade poesi, så han bestämde sig för att ansluta sig till dem och satte sig ned och hörde Lubaid recitera: "Allt utom Allah är falskhet." Othman nickade och sade: "Du talade sanning." Lubaid fortsatte: "Varje välsignelse är förgänglig." Othman invände och sade: "Du ljuger, ty Paradisets välsignelser är eviga." Lubaid sade: "O Quraish, vid Allah, jag har inte tidigare hört att någon vågade kalla en man som deltog i ert möte för öknamn." En man från Quraish förklarade: "Fäst ingen uppmärksamhet vid vad han säger, ty han är en dåre som har avfallit." Othman invände mot mannens förolämpning och de båda bråkade tills mannen tappade humöret och slog Othman hårt i ögat.

I närheten stod Al-Waliid Ibn Al-Mughiirah som såg vad som hade hänt och sade: "Vid Allah, brorson, du kunde ha skonat dig smärtan om du hade stannat kvar under mitt ointagliga skydd." Othman svarade: "Tvärtom, mitt friska öga längtar efter smärtan av mitt misshandlade öga. Jag är under Allahs skydd, som är långt bättre och mer kapabel än du, Abu Abd Shams." Al-Waliid uppmanade honom och sade: "Kom, brorson, var förnuftig och återvänd till mitt skydd och stöd." Ibn Madh'uun sade bestämt: "Nej." Efter att han gick var smärtan i hans öga svår, men hans ande återupplivades, stärktes och tryggades. På vägen hem reciterade han: "Jag bryr mig inte om en vilseledd otrogen skadade mitt öga, ty det var i Allahs väg. Ty den Mest Barmhärtige ska belöna mig på Räkenskapens Dag som kompensation för det. Mitt folk, om Allah försöker glädja någon, ska han utan tvekan vara en lycklig man. Även om ni säger att jag är en vilsegången dåre, ska mitt liv alltid vara viggt åt Profeten Muhammads ﷺ religion. Jag ska alltid göra mitt yttersta för att behaga Allah, ty vår religion är den enda sanningen trots övergrepp och förtryck."

Sålunda satte han ett exempel som var högst passande för honom. I verkligheten bevitnade livet den anmärkningsvärda scenen av en utmärkt man vars graciösa, odödliga ord ska genljuda: "Vid Allah, mitt friska öga längtar efter att skadas i Allahs väg. Jag är under skydd och omsorg av Någon som är långt bättre och mer kapabel än du." Uppenbarligen var scenariot med Othman's misshandel av Quraish efter att han hade av sagt sig Al-Waliid's skydd planerat från hans sida. Han provocerade det och var överlycklig åt det, ty detta övergrepp var för honom som den eld som mognar, renar och förädlar hans tro. Slutligen följde han i sina troende bröders fotspår som inte accepterade hot.

Efteråt beslutade Othman att emigrera till Al-Madiinah, där han inte skulle

förföljas eller trakasseras av Abu Jahl, Abu Lahab, Umaiyah, 'Utbah eller någon av de andra hänsynslösa otrogna som misshandlade och plågade muslimerna. Han reste till Al-Madiinah med de store Följeslagare som överlevde prövningarnas vedermödor, skräck och fasa med beundransvärd ståndaktighet och styrka. De emigrerade inte till Al-Madiinah för att vila. Tvärtom var Al-Madiinah den språngbräda som möjliggjorde för muslimer att sträva i Allahs väg över hela världen, hålla fast vid Allahs fana och sprida Hans ord, tecken och vägledning.

När Othman hade slagit sig ned i den upplysta Madiinah, avtäcktes hans anmärkningsvärda, stora egenskaper! Han framträdde slutligen som en asketisk, from och ångerfull dyrkare. Sammanfattningsvis var han den härlige och intelligente "munken" som inte var avskärmad i sitt kloster utan snarare i livet. Han tillbringade sitt liv i strävan i Allahs väg. Han var verkligen dyrkaren om natten och krigaren om dagen. Han var faktiskt dyrkaren och krigaren både om natten och om dagen.

Även om alla Profetens ﷺ Följeslagare vid den tiden var benägna till asketism och fromhet, hade Ibn Madh'uun en viss strategi i det avseendet, ty han var så anmärkningsvärt uppslukad i sin asketism och fromhet att han förvandlade sitt liv, dag och natt, till en beständig välsignad bön och en söt lång förhärligelse. Knappt hade han smakat sötman av fördjupning i dyrkan förrän han hastade att överge all lockande lyx och prakt i livet. Därför bar han ingenting annat än grova kläder och åt ingenting annat än grov mat.

En dag gick han in i moskén där Profeten ﷺ och hans Följeslagare satt, och han bar ett blekt, slitet plagg som var lagat med ett stycke päls. Så snart Profeten ﷺ såg honom sympatiserade han med honom, och Följeslagarnas ögon fylldes av tårar, men Profeten ﷺ sade: "Skulle du vilja ha det om du var rik nog att ha så många kläder du vill och så mycket mat du vill? Skulle du vilja att ditt möbeltyg vore lika dyrt som de kläder som används för att täcka Ka'bah?" Följeslagarna svarade: "Det skulle vi verkligen! Vi skulle vilja leva i lyx omgivna av livets prakt." Profeten ﷺ kommenterade: "Ni kommer att bli välbärgade, men ni är i dag långt bättre i er fromhet och gudstjänst än ni kommer att vara när ni är välbärgade." Naturligtvis, när Ibn Madh'uun hörde Profetens ord, höll han sig ännu mer och mer till sitt asketiska och grova liv. Han gick så långt att han avsaigde sig sexuellt umgänge med sin hustru, men när Profeten ﷺ fick höra om denna överdrivna inställning, kallade han honom och sade: "Din hustru har rätt till sexuellt umgänge med dig."

Profeten ﷺ älskade honom djupt. När hans rena ande begav sig på sin resa mot Himlen, var Profeten ﷺ bredvid honom och tog ett sista farväl av den förste Muhaajir som dog i Al-Madiinah och den förste som upphöjdes till Paradiset. Han lutade sig ned för att kyssa hans panna och hans älskvärda ögon flödade av tårar som fuktade Othman's ansikte som såg remarkabelt graciöst ut. Profeten ﷺ tog ett sista farväl av sin älskade Följeslagare med orden: "Allah skänke dig Sin barmhärtighet, Abu As-Saa'ib. Du lämnar nu livet som inte förmådde förföra eller vilseleda dig."

Den vörndnadsvärde Profeten ﷺ glömde inte sin Följeslagare efter hans bortgång; tvärtom nämnde och prisade han honom ofta. Till exempel var hans allra sista ord till sin dotter Ruqaiyah på hennes dödsbädd: "Gå, följ i den fromme och gudshängivne Othman Ibn Madh'uun's fotspår upp till Paradiset."